

במותם לא נפָּרְדוּ.

מה־הָיָה בְּעַמְלֶךְ, וּרְעִיזֶיךָ הָרָמִים?
— אֵת בַּעֲלָהּ הַסּוֹפֵר אֲשֶׁתּוֹ שְׁאַלָה—
תָּשִׁים לִילּוֹת בָּנִים וְכוֹתֵב מִכְתָּמִּים,
וּבְגִיזֵי־בֵיתְךָ שְׂכָחְתָּ, וַתַּעַשׂ בָּהֶם כָּלָה—
הִבָּה לִי לֶחֶם! כִּי יַעֲבֹנֵנִי כַחֲי,
חוֹסְדֵי־נָא לְנַפְשִׁי! כִּי מָתָה אָנֹכִי.
”וְהָ דָרֶךְ הַסּוֹפֵר” הִשִּׁיב אִישָׁה בְּנִחַת,
כָּל יָמָיו מִכְּאֲבִים, עֲנִי וְלַחֲזָן.
גִּזַּע בְּרָעַב עַד רָדְתּוֹ שַׁחַת,
וְאֵין שֵׁם עַל לֵב, מִמִּשְׁכִּירִי בְּגִי־שַׁחֲזָן.
חֲבִי כְּמַעֲטָ! עַד שׁוּב רוּחִי שָׁמָיִם,
אֲזִי יִדְפְּסוּ אֲמָרֵי נְשִׁיחִי.
וְאִם לֹא בְּלִפְלִיתֶיךָ—רַעֲיָתִי—בַּחַיִּים,
בְּמוֹתֵי! אַפְרָגִם יְתִיכִי לִיכִי.

מִלְחָמָה בְּשָׁלוֹם.

עַל עִיר נִצְוָה וְעָרוֹךְ מִלְחָמָתָהּ,
הָאוֹיֵב מַחֲזִיץ, וְמֵתִיק לוֹ סוֹד,
בְּלִחְמֵי רֶשֶׁף, בְּחֶרֶב נִקְמָתָהּ,
לְהָרוֹס וּלְעָרוֹת עַד הַסּוֹד.
וְיִישְׁבֵי בְּהִמָּה, בְּעִיר נִצְוָה,
מִגִּנִּים לְמַצִּידָהּ, מִחֲזִיקִים בְּדָק,

יחל ויחלו: לנאולה ותמונה
לפדיום וישע, להגלות צדק.
ועמד בתי ציון עורבים מלחמת
אחבד! תחפצים לבנות גדרך.
השמים ירושלים על לבם פחתמת
— לא תקראים בנדך אלא בונדך —
לחכם סבתך בדרך לסגן
מפל-אפסי ארץ, אליך ובא
ונדך בתי ציון לידך ולחזיק!
ומחריבך ומחרסך ממך יצא...

העני והעשיר.

מה בין עני לעשיר?
זה לא נהנה וזה לא חסר,
זה מקדים ועתו לאכילתו,
וזה — אכילתו וזעתו.
עני יחלה מחסר,
והעשיר — מזג.
לעשיר, פסח לבושו וזהב פרום סותה,
לבן מוליד עשירים בצלמו ודמותו,
והעני בצל עניותו יתלונן,
לבן בורא גפשות וחסרונן.

שאלה.

מדוע לא תלמוד—רב דמתא—
לשון המדינה, לדעת שפתה?
הלא לאדנינו למפורק מצנו,
לאשר לא מבני בריתנו.—

תשובה.

למה לי ללמוד לבלי כלתועלת?
אין העומד אחורי הדלת,
יודע בשפת עברית, לדבר בן!
(אמנם בן! דברי פי חכם חן).

בואו חשבו...—

לבעלת בית אסון קרה,
כי נאכלו חמש לטרא חמאה,
נתבך ותצעק, כי נפשה מרה,
ומעיניה נגרו דם ודמע.

"ידי מי היו בפעל,
היאמן כי שאול יאכל חמאה?"
—שאל בתמהון אותה הפעל—
"או רעו מקרו, או פנחס שמא?"

"חֲלִילָה לְחֲשׂוֹד לִי בְּבָשָׂרִים.

"הָאֲנָשִׁים תְּמִימִים וְנָאֻרִים,

"חֲתוּל אֶכְלֶתֶן, בָּרוּר בְּצִחָרִים,

"הִבֵּי! נִשְׁקָלְנָה בְּמֵאֻנִּים."

הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה אֶחָדֶיָּה רָצוּ,

וְנִדְבִיקוּהָ חַיֵּשׁ בִּישָׁנִים,

וְלִטְרוֹת חֲמִשׁ בְּמִשְׁקָלָהּ מֵצֵאוּ,

בְּהִעְלוֹתָם אוֹתָהּ בְּמֵאֻנִּים.

"עֲתָה יָדַעְתִּי! יָנַעְתִּי מֵצֵאתִי,"

— עָנָה הַבַּעַל בְּקוֹל בִּיהָ —

"אֵךְ הִגִּידִי גַם יָפְתִּי:

"אִם זֹאת הַחֲמָאָה, הַחֲתוּל אֵיךְ?"

ל' שני"ה יאנאם, מאַסקוֹי.

